

Köylerimiz Oğul Verir Kovandı

– yolcu9901 · 29 Kasım 2021

Bütün köylülerimiz atalarının aktardığı değerleri miras olarak taşıırken bulunduğu yörenin iklim ve yaşam koşullarına uyum sağlayarak kendi değerlerini de oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Bu temel değerler imece, keşik, her türden dayanışma, büyüklere saygı küçüklere sevgi, Ailesini, aile bireylerini sevgi ile sarma, akrabalarına sahiplenme, misafırperverlik, doğaya saygı, toprağına, kışlağına, köyüne, vatanına bağlılık.

Öyle ki kendi içinde tarla, toprak vs. sorunlar sebebiyle dargın kırgın olanlar bile köyü hedef alan bir sorun olduğunda dargınlıklarını bile unutup ya da erteleyerek köyünün geleceğı için omuz omuza durmayı bilirler. Bu ve benzeri değerleriyle köylerimiz, şehirlere benzemezler.

“köy, Irmak gibidir. Kendi kirini kendisi atar. O yüzden doğası temiz, insanına güvenilir.”

Şehirler öyle mi ya!..

“Şehirler göle benzer. Kiriyle yatar kalkar. O yüzden doğası kirli, insanı güvenilmezdir. Belki de o sebepten devletin, bütün düzenleyici kurumları buradadır.

Bu temel ve yaygın değerleri söyledikten sonra haritayı büyütüp, kendi köyüme döneyim yüzümü.

Kurtkulağı köyü, Ceyhan'ın yaklaşık 12 km, güneydoğusunda Yumurtalık yoluna yaklaşık 2 km mesafede tarihi ipek yolu üstüne kurulmuş, tarihi bir yerleşkedir. Rivayet edilir ki yavuz sultan selim doğu seferine bu güzergâhtan geçmiş, girişteki Hepsək Dağı ile Tabağın Dağı'nın Kurt'un kulaklarına benzeterek bu yerleşkeye Kurtkulağı adını vermiştir. Bu iki dağın eteğinde de ne zaman yapıldığı bilinmeyen, Hacı Fatma Pınarı ile Çınar Çeşmesi kendine has müziğı ile halen akmaya devam etmektedir.

Kurtkulağı Köyü'nün tarihi İpek yolunun kesme taşlarında Orta çağdan günümüze gizini korumaktadır. Evliya Çelebi'nin kayıtlarına düşen kurtkulağı; 1601 yılında haydar ağa tarafında yaptırılan Camiisi ve 1659 da Hüseyin paşa tarafıdan yaptırılan Kervansaray (Menzil Hanı), Kurtkulağı Çeşmesi ve havuzu, ile külliye tamamlanmıştır. Bu tarihi yapılar günümüze kadar ulaşmış, Camii yapıldığı günden bu güne ibadete açıktır.

Günümüzde Kurtkulağı diğer köylerimiz gibi göç vere, vere sürekli kan kaybetmektedir

Bütün köyler yaşlıların, bir de köyünü terk edemeyen çiftçilik yapmaya direnen ama her yıl doğal afetlerden çok, uygulanan ekonomik politikalarla hayal kırıklığı yaşayan insanların gayretine terk edilmiştir.

“Köylerimiz, oğul verir kovandı
Köylünün sergisi, çuldu, savandı
Yedikleri, belki biraz yavandı
İçtikleri sular, çaylar değişmiş

Yenen yemeklerin, bir tadı vardı
Sorunları çözen, bir kadı(!) vardı

Herkesin bir sanı, bir adı vardı
Asıl azmaz ama soylar değişmiş
Eskiden insanı, sözü bağları
Birinin derdine, hepsi ağları
Toy, düğün, bayramda, coşku çağları
Şimdi insanlarda, huylar değişmiş.

Tahir der ne olacak halımız şimdi
Şekerle sulanmış balımız şimdi
Nasıl aşılacak yolumuz şimdi
Konaklar yıkılmış, beyler değişmiş

Köyden şehre yoğun göç tarımın makineleşmesi ile açığa çıkan işsizler ordusunun iş bulma, insan gibi yaşama arayışı sebebiyle 1950'li yıllarda başlamıştır. 1960'lı yıllarda ise bu göçler, hem şehirlere hem de yurtdışına devam etmiştir.

“Kapitalizm önce atları, sonra nalbantları vurur.”

1950 verilerine göre ülkemizin nüfusu yaklaşık 21 Milyon, % 25'i şehirlerde yaşarken, % 75' köy ve belde de yaşamaktadır.

2021 verilerine göre ülkemizin nüfusu, yaklaşık 83 milyon, % 93'ü Şehirlerde yaşarken, % 7 si kırsalda yaşamaktadır.

Bu verilerden de anlaşılacağı gibi köylerimizin birçoğu mahalle yapılarak hem tüzel kişiliğini hem de köy sıfatını kaybetmiş bağlı oldukları il ya da ilçenin eklentileri haline gelmiştir.

Yine bu veriler bize, sanayi devrimini yakalayamayan toplumların, toprağından da koparıldığında, emperyalist ülkelerin gerek yurt içinde, gerekse yurt dışındaki üretim alanlarında ücretli köleleri olmaktan öte bir seçeneklerinin kalmayacağını, devletin sınırlarının da klasik anlamda bir sınır olmayacağını göstermektedir.

Ne yapmalı?

Bu soru ayrı bir yazının konusudur diyerek, yazımızı bir şiirimizle sonlandıralım.

SEN SILAYI UNUTMA

Çember döner, ardı sıra kopardık
Ter içinde, kalınırdı eskiden
Oyuncağı, hep kendimiz yapardık
Oyunlarda, gülünürdü eskiden

Küçük olan, büyüğünü sayardı
Azarlansa, onu ikaz sayardı
Komşuları, isim, isim sayardı
Kadir kıymet, bilinirdi eskiden

Bir ocakta, pilav pişer sıcacık.
Yanında da, turşu yahut bol cacık
Komşuya da gider, aha şuncacık
Ekmek bile, bölünürdü eskiden

Çözülüyor, akrabalık düğümü
Bilen var mı, Bakraç ile Güğüm'ü?
Üç gün sürer, bizim köyün düğünü
Davul zurna, çalınırdı eskiden

Desin hele, bizim köyün serveri
Nere gitmiş, fidan boylu erleri?
Giden gelmez, bomboş durur yerleri
Nice gitsek, gelinirdi eskiden

Tahir der ki, sen sılayı unutma
Hiçbir yeri, köyün ile bir tutma
Gelmek için, yüreklerde umutla
Çok bahane, bulunurdu eskiden

-----Tahir Eker 29.11.2021